

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 czerwca 2016r., skierowanym przeciwko Miejskiemu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji w Ł., powód R. W. wniósł o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 18 maja 2016r. w ten sposób, aby w punkcie drugim świadectwa pracy, określającym wykonywaną pracę na poszczególnych stanowiskach pracy i w danych okresach zatrudnienia powoda, w miejsce stanowiska określonego jako robotnik gospodarczy oraz operator sprzętu – pilarz – chirurg drzew wpisać stanowisko pilarz, a w miejsce stanowiska określonego jako starszy rzemieślnik wpisać stanowisko starszy rzemieślnik, pilarz. Nadto, w punkcie ósmym świadectwa pracy z dnia 18 maja 2016r. wniósł on o wpisanie, że w okresie od 22 kwietnia 1998r. do 31 grudnia 2013r. powód wykonywał pracę w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, określonym w poz. 34 załącznika nr 1 do Ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. nr 237, poz. 1656 ze zm.) – tj. prace bezpośrednio przy zrywce lub ręcznej ścince drzew przenośną pilarką z piłą łańcuchową. W uzasadnieniu wskazał on, że przez cały okres zatrudnienia u pozwanej wykonywał pracę w szczególnych warunkach, polegającą na ręcznej ścinie drzew przenośną pilarką z piłą łańcuchową także na stanowisku starszego rzemieślnika od 1.01.2014 r. do 18.05.2016 r.

Pismem z dnia 5 września 2016r. powód, reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, sprecyzował żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 18 maja 2016r. poprzez wpisanie w punkcie drugim świadectwa pracy, iż w okresie od 22 kwietnia 1998 do 31 grudnia 2013r. powód wykonywał pracę na stanowisku pilarza, a od 1 stycznia 2014r. do 18 maja 2016r. na stanowisku starszego rzemieślnika, pilarza, z kolei w punkcie ósmym świadectwa pracy wniósł o wpisanie, że w okresie od 22 kwietnia 1988r. do 31 grudnia 2013r. powód wykonywał pracę w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pilarz - bezpośrednio przy zrywce lub ręcznej ścinie drzew przenośną pilarką z piłą łańcuchową, tj. prace wymienioną w poz. 34 załącznika nr 1 „Wykaz prac w szczególnych warunkach” do Ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 965 z późn. zm.). Wniósł on też o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu. Powód wskazał, iż do jego podstawowych obowiązków pracowniczych, wykonywanych w sposób stały (codziennie), w pełnym wymiarze czasu pracy należało wykonywanie prac bezpośrednio przy zrywce lub ręcznej ścinie drzew przenośną pilarką z piłą łańcuchową. Inne czynności powód wykonywał jedynie incydentalnie i krótkotrwale.

W odpowiedzi na pozew z dnia 14 lipca 2016r. Miejski (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 3 czerwca 2016r., kierowanym do powoda w odpowiedzi na wniosek o sprostowanie świadectwa pracy. Pozwana nie znalazła podstaw do stwierdzenia, że w okresie zatrudnienia powód wykonywał pracę w szczególnych warunkach, w sposób stały i w pełnym wymiarze czasu pracy. Strona ta podniosła, że ścinka drzew nie była zasadniczym zajęciem powoda przez znaczny okres jego zatrudnienia w przedmiotowym zakładzie pracy i nie należała do jego podstawowych obowiązków. Nie można zatem uznać, iż powód wykonywał ten rodzaj czynności w sposób stały. Wskazała też, że przez znaczną część okresu zatrudnienia powód w ogóle nie wykonywał czynności związanych z użyciem pilarki z piłą łańcuchową.

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2016 r. sygn. akt XI P 191/16 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi ustanowił dla R. W. pełnomocnika z urzędu. (postanowienie SR k. 25)

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 marca 2017 r. w sprawie o sygn. akt X P 122/17 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa R. W. przeciwko Miejskiemu (...) spółce z o.o. w Ł. o sprostowanie świadectwa pracy nakazał pozwanej sprostowanie świadectwa pracy z dnia 18 maja 2016 r. w ten sposób, że w miejsce dotychczasowego zapisu wpisać:

w punkcie 2: „od dnia 22 kwietnia 1998r. do dnia 30 czerwca 1999r. na stanowisku robotnik gospodarczy, od dnia 1 lipca 1999r. do dnia 5 lipca 2000r. na stanowisku operator sprzętu-robotnik i od dnia 6 lipca 2000r. do dnia 31 grudnia 2013r. na stanowisku pilarz-operator sprzętu, od dnia 1 stycznia 2014r. do dnia 18 maja 2016r. na stanowisku starszy rzemieślnik-pilarz”,

w punkcie 8: wpisać, że R. W. „w okresie od dnia 6 lipca 2000r. do dnia 30 listopada 2012r. i od dnia 1 kwietnia 2013r. do dnia 31 grudnia 2013r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach zgodnie z pozycją 34 załącznika nr 1 do Ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych” oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie,

Nadto zasądził od pozwanego Miejskiego O. Zoologicznego w Ł. na rzecz powoda R. W. kwotę 147,60 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

R. W. był zatrudniony od 22 kwietnia 1998r. do 31 grudnia 2013r. w (...) Zakładzie Usług (...) z siedzibą w Ł. (przed przekształceniem: Zakład (...)), w tym od 22 października 1998 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie zatrudnienia, od 22 kwietnia 1998r. do 30 czerwca 1999r. R. W. wykonywał pracę na stanowisku robotnika gospodarczego w komórce organizacyjnej EC- Wydziale Utrzymania Czystości i Porządku.

Od 1 lipca 1999r. do 5 lipca 2000r. R. W. wykonywał pracę na stanowisku operatora sprzętu- robotnika w komórce organizacyjnej EC- Wydziale Utrzymania Czystości i Porządku.

W dniu 6 lipca 2000r. , wskutek odbytego kursu, R. W. uzyskał uprawnienia w zakresie obsługi pilarek spalinowych, wyrzynarek i wykaszarek i rozpoczął pracę w tym zakresie - obsługiwał pilę do cięcia drzew, wykonywał obowiązki pilarza codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy. Incydentalnie powód wykonywał też inne prace.

Od 2004r. R. W. pełnił również obowiązki pilarza - chirurga drzew w komórce organizacyjnej EC - Wydziale Utrzymania Czystości i Porządku.

Z dniem 1 lipca 2007r. , powodowi oficjalnie powierzono obowiązki pilarza - operatora sprzętu.

Na stanowisku pilarza - operatora sprzętu powód wykonywał przede wszystkim pracę pilarza (wycinał oraz pielęgnował drzewa), codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sporadycznie wykonywał też pracę kosiarza oraz pracę przy obsłudze odkurzacza na skuterze do usuwania psich odchodów na terenie miasta. W okresie od 1 grudnia 2012r. do dnia 31 marca 2013r. R. W. był oddelegowany do pracy na stanowisko placowego w (...) - Oddział N.. Powód nie wykonywał wówczas pracy pilarza - nie wycinał, ani też nie pielęgnował drzew. Z dniem 1 stycznia 2014r. , wskutek przeniesienia służbowego, R. W. wykonywał pracę na stanowisku starszego rzemieślnika - pilarza w pełnym wymiarze czasu pracy w Zarządzie Zieleni Miejskiej w Ł..

Do podstawowych obowiązków pracowniczych powoda na zajmowanym stanowisku starszego rzemieślnika - pilarza w Zarządzie Zieleni Miejskiej w Ł. należało utrzymywanie czystości terenu O. Zoologicznego, w szczególności praca m.in. pilarką i kosiarką spalinową.

W dniu 16 stycznia 2014r. R. W. otrzymał zaświadczenie z dnia 31 grudnia 2013r. o przebiegu zatrudnienia w (...) Zakładzie Usług (...) z siedzibą w Ł., w tym o zajmowanych przez powoda stanowiskach w okresie od 22 kwietnia 1998r. do 31 grudnia 2013r. . Powód został pouczony o prawie, sposobie i terminie złożenia wniosku o sprostowanie przedmiotowego zaświadczenia, niemniej jednak nie skorzystał z tego uprawnienia.

Od dnia 1 kwietnia 2016r. do 18 maja 2016r. , w wyniku przejścia pracownika, R. W. wykonywał pracę na stanowisku starszego rzemieślnika – pilarza w Miejskim (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.. Do jego obowiązków należała przede wszystkim pielęgnacja i wycinka drzew.

Stosunek pracy między stronami ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, ze skutkiem na dzień 18 maja 2016r.

W punkcie drugim świadectwa pracy powoda z dnia 18 maja 2016r. wskazano, że w okresie zatrudnienia pracownik wykonywał pracę od 22 kwietnia 1998r. do 30 czerwca 2009r. na stanowisku: robotnik gospodarczy, od 1 lipca 2009r. do 31 grudnia 2013r. na stanowisku: operator sprzętu – pilarz – chirurg drzew, od 1 stycznia 2014r. do 18 maja 2016r. na stanowisku: straszy rzemieślnik. W punkcie ósmym świadectwa pracy, dotyczącym informacji o pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wskazano: „nie dotyczy”. Powód otrzymał przedmiotowe świadectwo w dniu 23 maja 2016r. .

Pismem z dnia 30 maja 2016r. , skierowanym do pozwanej, R. W. wniósł o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 18 maja 2016r. poprzez wpisanie w punkcie drugim świadectwa pracy, iż w okresie od 22 kwietnia 1998 do 31 grudnia 2013r. powód wykonywał pracę na stanowisku pilarza, a od 1 stycznia 2014r. do 18 maja 2016r. na stanowisku starszego rzemieślnika – pilarza. Z kolei w punkcie ósmym świadectwa pracy wniósł on o wskazanie, że w okresie od 22 kwietnia 1998r. do 31 grudnia 2013r. powód wykonywał pracę w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, określoną w poz. 34 załącznika nr 1 do Ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. nr 237, poz. 1656 ze zm.) – tj. prace bezpośrednio przy zrywce lub ręcznej ścince drzew przenośną pilarką z piłą łańcuchową.

Pismem z dnia 3 czerwca 2016r. , doręczonym powodowi w dniu 8 czerwca 2016r. , pozwana poinformowała o braku podstaw do uwzględnienia wniosku powoda o sprostowanie świadectwa pracy.

Struktura organizacyjna pozwanej oparta jest o pionowy, którym podporządkowane są komórki organizacyjne (działy, sekcje, zespoły oraz samodzielne stanowiska). U pozwanej obowiązuje zasada jednoosobowego kierownictwa, w myśl której każdy pracownik podlega bezpośrednio jednemu przełożonemu, od którego otrzymuje polecenia służbowe i przed którym jest odpowiedzialny za wykonanie zadań. Do podstawowych obowiązków wszystkich pracowników należy m.in. kompleksowe, terminowe i zgodne z obowiązującymi przepisami wykonywanie powierzonych zadań, wykonywanie zadań doraźnych zleconych przez przełożonego.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 97 § 1 i 2 k.p. w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy, jeżeli nie zamierza nawiązać z nim kolejnego stosunku pracy w ciągu 7 dni od dnia rozwiązania lub wygaśnięcia poprzedniego stosunku pracy. Świadectwo pracy dotyczy okresu lub okresów zatrudnienia, za które dotychczas nie wydano świadectwa pracy. W świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach.

Na wypadek gdyby w świadectwie pracy znalazły się informacje nieprawdziwe lub niepełne, ustawodawca przyznał pracownikowi prawo do żądania sprostowania jego treści. Stosownie bowiem do brzmienia art. 97 § 2¹ k.p. pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. Zgodnie z § 5 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. z dnia 30 maja 1996 r., Nr 60, poz. 282), pracodawca w ciągu 7 dni od otrzymania wniosku pracownika powinien się do niego ustosunkować. W tym więc terminie, w przypadku uwzględnienia wniosku, wydaje pracownikowi nowe świadectwo pracy, zaś w razie odmowy jego sprostowania świadectwa pracy powiadamia o tym na piśmie pracownika. Nieuwzględnienie wniosku w sprawie sprostowania - przez co należy rozumieć także brak reakcji na wniosek pracownika, jak i częściowe tylko jego

uwzględnienie - daje pracownikowi prawo do wystąpienia w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, z żądaniem sprostowania świadectwa pracy do sądu pracy.

Sąd Rejonowy uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy uznać należy, że powyżej wskazane terminy zostały zachowane. Powód w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpił do pracodawcy z wnioskiem o jego sprostowanie. Kolejno, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, powód wystąpił z żądaniem sprostowania świadectwa pracy do sądu pracy.

Na treść świadectwa pracy składają się dwa rodzaje informacji: informacje obligatoryjne, które pracodawca ma obowiązek zamieścić w świadectwie pracy oraz informacje fakultatywne, które pracodawca ma obowiązek zamieścić na wniosek pracownika. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 czerwca 2011r. (sygn. Akt. I PK 210/10) stwierdził, że Kodeks pracy przewiduje stosowny tryb sprostowania świadectwa pracy, inicjowany na wniosek pracownika. Oznacza to, że ma on obowiązek sprawdzić otrzymane świadectwo pracy i kwestionować zawarte w nim wadliwości. Nie zwalnia to pracodawcy z obowiązku odpowiedniego - zgodnego z prawem - ukształtowania treści świadectwa. Jeśli jednak ujawni się wadliwość świadectwa pracownik, który świadectwa nie kwestionował, musi- wspólnie z pracodawcą - ponieść konsekwencje owej wadliwości. Pracownik powinien być świadom swych uprawnień (w tym także uprawnień emerytalnych) i wykazać się co najmniej przeciętną przezornością w staraniu o własne interesy.

Według Sądu I instancji przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było określenie zajmowanych przez powoda w poszczególnych okresach zatrudnienia stanowisk pracy oraz rodzaju i charakteru wykonywanej pracy. Powód domagał się sprostowania świadectwa pracy poprzez wskazanie, że w okresie zatrudnienia u pozwanej wykonywał pracę bezpośrednio przy zrywce lub ręcznej ścinie drzew przenośną pilarką z piłą łańcuchową, tj. prace w szczególnych warunkach.

Sąd I instancji podkreślił, że zgodnie z Ustawą o emeryturach pomostowych z dnia 19 grudnia 2008r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 664 t.j.) ustawa określa rodzaje prac w szczególnych warunkach i prac o szczególnym charakterze, których wykonywanie uprawnia do emerytury pomostowej. Prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy. Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w art. 3 ust. 1 przedmiotowej ustawy. Za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze uważa się również osoby wykonujące przed dniem wejścia w życie ustawy prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej Ustawy lub art. 32 i art. 33 Ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W wykazie prac w szczególnych warunkach, stanowiącym załącznik nr 1 do przedmiotowej Ustawy o emeryturach pomostowych, w pozycji 34 wymieniono prace bezpośrednio przy zrywce lub ręcznej ścinie drzew przenośną pilarką z piłą łańcuchową.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego w sprawie, Sąd Rejonowy ustalił, że w okresie od 22 kwietnia 1998r. do 30 czerwca 1999r. powód wykonywał pracę na stanowisku robotnika gospodarczego, a od 1 lipca 1999r. do 5 lipca 2000r. na stanowisku operatora sprzętu – robotnika. Powyższe wynika z treści dokumentów, w tym dokumentacji pracowniczej (akt osobowych powoda), załączonych do akt sprawy. Treść przedmiotowych dokumentów (poza treścią świadectwa pracy z dnia 18 maja 2016r.) nie była kwestionowana przez strony postępowania. Sąd I instancji oparł się również na zeznaniach świadków D. P., J. M., P. K., M. K. oraz na zeznaniach powoda i pozwanego w części, w której były zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w tej sprawie, Sąd ustalił, iż powód w powyższym okresie wykonywał przede wszystkim prace gospodarcze, odpowiadające treści zajmowanego stanowiska. Świadek D.

P. przyznała, że powód mógł początkowo zajmować stanowisko pracownika gospodarczego, które obejmowało szeroki zakres – powód mógł obsługiwać też sprzęt lekki, w tym pilarkę. Zeznania w tym zakresie są zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami powoda, który twierdził, że od samego początku wykonywał czynności pilarza. Pozwana również nie zanegowała powyższej okoliczności, wskazując jedynie, iż przedmiotowy rodzaj pracy nie należał do podstawowych obowiązków powoda, nie był wykonywany stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd Rejonowy wskazał, że również nie kwestionuje tego, iż powód w okresie od 22 kwietnia 1998r. do 30 czerwca 1999r. i od 1 lipca 1999r. do 5 lipca 2000r. , zajmując odpowiednio stanowisko robotnika gospodarczego, operatora sprzętu – robotnika, wykonywał również prace związane z wycinką drzew. Jednakże, w ocenie Sądu meriti przedmiotowe prace miały charakter jedynie sporadyczny i incydentalny w powyższym okresie. Nie były wykonywane zatem w wyżej wskazanych okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Świadczy o tym fakt, iż powód nie posiadał wówczas stosownych uprawnień do pracy jako pilarz. Świadek J. M. zeznał, że powód początkowo był pracownikiem gospodarczym i dopiero po ukończeniu stosownego kursu i uzyskaniu uprawnień w zakresie obsługi sprzętu lekkiego, pracownicy, w tym powód, mogli zostać dopuszczeni do pracy przy wycince drzew na stałe i w pełnym wymiarze czasu pracy. Podobnie zeznał świadek P. K..

Według Sądu I instancji bezspornym w sprawie było, że powód ukończył kurs obsługi sprzętu lekkiego i uzyskał uprawnienia do wycinania drzew z dniem 6 lipca 2000r. Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o zgodne w tym zakresie zeznania świadków, że od tego momentu powód wykonywał czynności pilarza (obsługiwał piłę, wycinał drzewa, po uzyskaniu uprawnień w zakresie chirurgii drzew w 2004r. zajmował się również ich pielęgnacją) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, mimo że oficjalnie tego typu obowiązki zostały mu powierzone znacznie później. Pracę pilarza powód wykonywał do końca okresu zatrudnienia u pozwanej. Inne czynności po dniu 5 lipca 2000 r. powód wykonywał jedynie incydentalnie. Powyższe w ocenie Sądu Rejonowego potwierdza okoliczność, że okresowe badania lekarskie powoda były wykonywane właśnie pod kątem pracy przy obsłudze sprzętu lekkiego- pilarza. Z dokumentacji wynika, że do zakresu podstawowych obowiązków powoda należały prace przy wycince i pielęgnacji drzew, natomiast dopiero z dniem 1 lipca 2007r. oficjalnie powierzono powodowi obowiązki pilarza - operatora sprzętu. Wobec powyższego Sąd Rejonowy nie dał wiary zeznaniom prezesa strony pozwanej, że w okresie zatrudnienia, od dnia 6 lipca 2000r. powód wykonywał pracę pilarza jedynie incydentalnie. Zeznania te pozostają bowiem w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Mając wszystkie wskazane wyżej okoliczności na uwadze to, że treść zajmowanego stanowiska w pełni odpowiada rodzajowi pracy wykonywanej w jego ramach, Sąd Rejonowy orzekł jak w punkcie 1. litera a wyroku.

Sąd meriti podkreślił, iż w okresie od 1 grudnia 2012r. do 31 marca 2013r. , tj. w okresie oddelegowania pracownika do innej jednostki organizacyjnej pozwanej, na stanowisko placowego, powód nie wykonywał – co też sam przyznał - żadnej pracy związanej z wycinką, czy pielęgnacją drzew. Powód nie wykonywał pracy pilarza w powyższym okresie. Sąd Rejonowy wskazał, że określając charakter pracy powoda nie mógł zatem uwzględnić tego okresu. W związku powyższym oraz określeniem okresu, w którym powód wykonywał w sposób stały i w pełnym wymiarze pracą pilarza, a także mając na uwadze zakres żądania pozwu, Sąd meriti orzekł jak w punkcie 1. litera b wyroku, oddalając powództwo w pkt. 2 wyroku w pozostałym zakresie.

O kosztach pomocy prawnej z urzędu, które nie zostały uiszczone w całości ani w części, Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. oraz § 2 i § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 15 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 1801).

Od powyższego wyroku apelację złożył pełnomocnik powoda odnośnie:

pkt 1 a wyroku w zakresie nieuwzględnienia żądania sprostowania świadectwa pracy za okres od 22 kwietnia 1998 r. do 6 lipca 2000 r. i nieuwznania przez Sąd, że powód w tym okresie był zatrudniony na stanowisku „pilarz”;

pkt 1 b. wyroku w zakresie nieuwzględnienia żądania sprostowania świadectwa pracy za okres od 22 kwietnia 1998 r. do 6 lipca 2000 r. i nieuznania przez Sąd, że Powód w tym okresie wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonej w pozycji 34 załącznika nr 1 do Ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych;

pkt 2. oddalającego powództwo w pozostałym zakresie.

Zaskarżonemu wyrokowi w zaskarżonej części apelujący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i nieprawidłową ocenę zeznań powoda oraz świadka J. M. skutkującą niezgodnym ze stanem faktycznym ustaleniem, że w okresie od 22 kwietnia 1998r. do 30 czerwca 1999r. oraz od 1 lipca 1999r. do 5 lipca 2000r. powód co prawda wykonywał prace związane z wycinką drzew, jednak prace te miały charakter jedynie sporadyczny i incydentalny, ponieważ powód nie posiadał uprawnień do pracy jako pilarz, podczas gdy powód w tym okresie wykonywał prace przy wycince drzew w sposób stały i pełnym wymiarze czasu pracy.

Z uwagi na powyższe strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku:

- w punkcie 1 a wyroku i uwzględnienie powództwa również w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy w punkcie 2 za okres od 22 kwietnia 1998r. do 6 lipca 2000r. poprzez wpisanie, że powód był zatrudniony w okresie „od 22 kwietnia 1998r. do dnia 6 lipca 2000r. na stanowisku pilarz

- w punkcie 1 b wyroku i uwzględnienie powództwa również w zakresie żądania sprostowania świadectwa pracy w punkcie 8 za okres od 22 kwietnia 1998r. do 6 lipca 2000r. poprzez wpisanie, że powód w okresie „od dnia 22 kwietnia 1998r. do 6 lipca 2000r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach określonej w pozycji 34 załącznika nr 1 do Ustawy z dnia 9 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych”. Nadto wniósł on o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych oraz o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, gdyż nie zostały one uiszczone w całości ani w części.

Pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie apelacji pełnomocnika powoda i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za II instancję.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika powoda nie zasługuje na uwzględnienie w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy na wniosek strony powodowej sprostował z urzędu oczywistą niedokładność zawartą w wyroku Sądu Rejonowego z dnia 23 marca 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. akt X P 22/17 poprzez prawidłowe każdorazowe oznaczenie strony pozwanej, tj. zastąpienie błędnego określenia strony pozwanej „Miejski O. Zoologiczny w Ł.” właściwym Miejski (...) spółka z o.o. w Ł.”. Poza sporem pozostawało bowiem, że stroną pozwaną w procesie pozostawał Miejski (...) spółka z o.o. w Ł. nie zaś Miejski O. Zoologiczny w Ł..

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 350 § 3 k.p.c., orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Przechodząc do meritum wskazać należy, że orzeczenie Sądu Rejonowego jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i w obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je jako własne oraz podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylecia.

Nie stanowią uzasadnionej podstawy apelacji zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego, jak i materialnego.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

Oznacza to, że wszystkie ustalone w toku postępowania fakty powinny być brane pod uwagę przy ocenie dowodów, a tok rozumowania sądu powinien znaleźć odzwierciedlenie w pisemnych motywach wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyrok SN z 6.11.2003 r. II CK 177/02 niepubl.). Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (postanowienie SN z 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, niepubl. wyrok SN z 27.09.2002 r. II CKN 817/00).

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom strony apelującej – prawidłowa. Zarzuty skarżącego sprowadzają się w zasadzie jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu I instancji i interpretacją dowodów dokonaną przez ten Sąd oraz jako takie nie mogą się ostać. Apelujący przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd I instancji swoją analizę zgromadzonego materiału dowodowego. Jednocześnie jednak w apelacji strona powodowa skutecznie nie wykazała, iż materiał dowodowy w sprawie był oceniony nieprawidłowo a ostatecznie wywiedzione przez Sąd wnioski były nielogiczne i wewnętrznie sprzeczne.

Podkreślić należy, że z dokumentacji zawartej w aktach osobowych powoda wynika bezsprzecznie, iż w okresie od 22.04.1998 r. do 30.06.1999 r. był on zatrudniony na stanowisku robotnika gospodarczego a od 1.07.1999 r. do 5.07.2000 r. na stanowisku operatora sprzętu - robotnika, a nie pilarza i jak trafnie podkreślił Sąd Rejonowy treść tych dokumentów nie była przez powoda kwestionowana.

Wbrew twierdzeniom strony apelującej także z zeznań świadków: D. P. oraz J. M. nie wynika, aby powód we wskazanych wyżej okresach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako pilarz. Z zeznań tych osób wynika jedynie, że powód wykonywał takie czynności jedynie sporadycznie w tych okresach obok jeszcze innych czynności, jak np. sprzątanie czy koszenie trawy. Powyższe jest jak najbardziej uzasadnione w świetle treści dokumentu w postaci zaświadczenia o ukończeniu kursu znajdującego się w aktach osobowych, z którego wynika bezsprzecznie, że R. W. dopiero w dniu 6 lipca 2000r. uzyskał uprawnienia do wycinania drzew zatem wykonywania pracy w charakterze pilarza.

Świadek D. P. przyznała, iż faktycznie w początkowym okresie zatrudnienia w (...) Zakładzie Usług (...) powód pracował jako pracownik gospodarczy i zakres jego obowiązków był bardzo szeroki i oprócz sporadycznego wycinania drzew zawierał też czynności typowe polegające na sprzątaniu, co wynika także z dokumentu w postaci zakresu obowiązków pracownika gospodarczego i dopiero w późniejszym okresie był operatorem sprzętu – pilarzem.

Świadek M. K. był zatrudniony w tym zakładzie już po 2000 r., podobnie też świadek P. K., który rozpoczął pracę dopiero w 2003 r. Nie mieli oni zatem wiedzy jakie prace przed 2000 r. w rzeczywistości wykonywał powód.

Natomiast świadek J. M. zeznał, że początkowo powód pracował jako robotnik gospodarczy a potem dopiero został wysłany na kurs pilarza. Ponadto z zeznań świadka wynika, że powód pracował w jego grupie w latach 90 – tych, co nie oznacza jednak, że wiązała się z tym praca tylko w charakterze pilarza wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Taki wniosek w ocenie Sądu Okręgowego byłby zbyt daleko idącym szczególnie, że przeczy temu zarówno

początkowe jak i późniejsze zeznanie świadka J. M.. Świadek w dalszej części zeznań stwierdził, że początkowo tylko on był pilarzem, gdyż nie było dużo pracy w tym zakresie a dopiero więcej pracy było w roku, w którym pracodawca wysłał innych pracowników, w tym powoda do odbycia kursu na pilarza.

Nie jest zatem wykluczone, że powód w latach 90 – tych w brygadzie tego świadka wykonywał czynności pilarza jednak musiało to odbywać się sporadycznie i poza zakresem podstawowych obowiązków pracowniczych, gdyż nie było dużo prac o tym charakterze, co zasadnie w swych ustaleniach przyjął także Sąd Rejonowy.

Poza tym, jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, powód w okresie od dnia 1 grudnia 2012 r. do dnia 31 marca 2013 r. był oddelegowany do innej jednostki organizacyjnej strony pozwanej na stanowisko placowego co wynika też z dokumentów załączonych do akt osobowych R. W., a także z samych zeznań powoda, który przyznał, że w tym okresie nie wykonywał żadnej pracy związanej z wycinką czy pielęgnacją drzew.

W tym stanie rzeczy przedstawione przez pełnomocnika powoda stanowisko nie zasługuje na uwzględnienie.

Reasumując stwierdzić należy, że nie doszło do naruszenia przez Sąd Rejonowy powoływanych w apelacji przepisów prawa procesowego, zaś wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pełnomocnika powoda jako bezzasadną.

Wobec wyniku sprawy Sąd o kosztach procesu za II instancję orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 t.j). Koszty procesu w postępowaniu apelacyjnym obejmowały koszty zastępstwa procesowego pozwanego w wysokości 120,00 zł. Sąd zasądził zatem od R. W. na rzecz Miejskiego (...) spółki z o.o. w Ł. kwotę 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję poniesionych przez stronę pozwaną.

Kwotę nieopłaconych kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika z urzędu powoda Sąd zasądził stosownie do § 2 i § 4 w zw. z § 15 ust. 1 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (DZ. U. z 2015 r., poz. 1801 tj.).

Przewodnicząca Sędziowie

K.B.